

VẤN ĐỀ ĐOÀN KẾT DÂN TỘC

Việt Nhân

A.- Vào Đề

Khi bàn đến chuyện đau răng là răng đã bị đau, khi bàn đến chuyện Đoàn kết Dân tộc là lúc Quốc gia đang bị nạn chia rẽ gây ra cảnh Phân hoá, Dân tộc đã bị xé ra nhiều thành phần có những khuynh hướng khác nhau, nhưng lại không chịu tìm hiểu nhau, không chấp nhận sự dị biệt của nhau, nghĩa là không Bao dung nhau, nên mất tính chất Thống nhất, nghĩa là mất Đoàn kết Dân tộc. Điều này giúp chúng ta hiểu được nền tảng của Đoàn kết Dân tộc là mọi người phải có lòng Bao dung thì mới Thống nhất được qua nguồn Tâm linh, vì Tâm linh là nguồn vô biên, nên có sẵn hai đặc tính: Bao dung và Thống nhất. Gốc của con Người là nguồn Tâm linh, Gốc của Dân tộc Việt Nam là Tinh thần Nhân Nghĩa hay Nhân, Trí, Dũng của Quốc Tổ Hùng vương. Nhân vật Hùng vương là Biểu tượng cho tinh thần Đoàn kết Dân tộc.

Mới đây chúng ta mới nghe đảng Dân tộc đưa ra Ý kiến đoàn kết Dân tộc bằng cách gợi ý muốn làm nhịp cầu thành lập một Ban Liên lạc để quy tụ nhiều thành phần trong Dân tộc, hầu tìm phương thực hiện, hứa rằng sẽ đúc kết một sách lược khả thi. Thực ra phe phái nào cũng không thể một mình việc to lớn và khó khăn này. Chúng ta chờ xem.

Ngoài ra còn có Phong trào Đoàn kết VNCH do LS. Lê Trọng Quát và GS. Nguyễn Thanh Liêm khởi xướng với 3 mục tiêu:

- “ 1.- Tạo sự Đoàn kết Quốc gia
- 2.- Tranh đấu cho Tự do Dân chủ
- 3.-Tranh đấu để Bảo toàn Lãnh thổ.”

Chúng tôi chỉ sinh hoạt về Văn hoá, nên chỉ dám bàn đến mục tiêu thứ nhất của Phong trào, với hảo ý đóng góp phần nhỏ nào của mình vào công cuộc chung. Chúng tôi xin trích một đoạn của mục 1:

*“ . . . Sự Đoàn kết chỉ có thể thực hiện được khi nào các Cá nhân, các Hội đoàn, thực tâm đến với nhau trong tình Thân hữu, Huynh đệ trên cơ sở bình đẳng, không mang tham vọng chi phối, thống lãnh nhau. Sự Đoàn kết cũng đòi hỏi chúng ta phải quên đi những sự cố đáng tiếc nặng nề trong dĩ vãng, bỏ qua những lỗi lầm nếu có trong quá khứ để hướng về tương lai tựa trên “ **Mẫu Số Chung** “, bắt tay nhau, giúp sức nhau đấu tranh cho mục tiêu đã đề ra. Sự Đoàn kết cũng đòi hỏi thiện chí của các Cá nhân, các Hội đoàn, các Tổ chức phải kìm hãm những cảm xúc, đề cao lòng tha thứ, cố gắng lấp vá những chỗ rạn nứt, những mầm mống chia rẽ trong hàng ngũ Quốc gia là những điểm tuyệt với tạo cơ hội chiến thắng đối phương Cộng sản. Trong Ý nghĩ đó Phong trào Đoàn kết VNCH tình nguyện làm gạch nối giữa những Tổ chức đấu tranh trong và ngoài*

nước , và giữa những Hội đoàn , những Tổ chức chống cộng ở hải ngoại. Đoàn kết thực sự cần được thực hiện để cho cuộc đấu tranh chung của mỗi một và tất cả chúng ta “
(Thời Luận ngày 27 tháng 9 năm 2013 trang 12).

Vấn đề Phong trào đề ra rộng quá, chúng tôi chỉ xin góp vài ý về việc Đoàn kết Dân tộc, thiển nghĩ Dân tộc không chỉ có VNCH mà thôi, vì ngoài ra còn có thành phần khác , trong đó có cả thành phần CSVN đã nhận ra bị lạc lối, nay thật tâm phản tỉnh, biết quay về cùng Dân tộc xây dựng chế độ Dân chủ. Chúng tôi chỉ xin góp một số ý kiến về việc Đoàn kết Dân tộc mà thôi.

B.- Câu hỏi Căn nguyên

Chúng ta tự hỏi tại sao lại phải đặt ra vấn đề Đoàn kết Dân tộc ? Thưa: Vì Dân tộc đang lâm nạn Phân hoá trầm trọng. Không giải quyết xong nạn Phân hoá thì sẽ không tiến thêm được việc gì nữa, vì đây là sự “ khởi đầu nan”, nếu không vượt qua được thì mọi sinh hoạt chỉ chạy vòng quanh mà thôi.

Tại sao Dân tộc lại bị Phân hoá? Thưa : Vì nếp sống chung của Dân tộc đã mất chất keo sơn gắn bó giữa Đồng bào với nhau. Lý do: Vừa quên Đồng quy vừa xài làm bước Thù đồ.

Đồng quy vào đâu và để làm gì ?

Đồng quy là tất cả đồng bào quây quần nơi Tinh thần Quốc Tổ để chung Lòng chung Trí và góp sức dựng nước và giữ nước

Quốc Tổ Hùng Vương là một Nho gia với Tam cương Nhân, Trí, Dũng (Mẹ Âu Cơ:Non Nhân, Cha Lạc Long: Nước Trí, con Hùng Vương :Hùng Dũng)

Nhân vật Hùng vương là kết tinh của Mẹ “ Non Nhân “, Cha “ Nước Trí “, nên Con rất “ Hùng Dũng “.

Hùng vương là con người Nhân chủ, biết cách Tự Chủ, tự Lực, tự Cường, biết vượt qua mọi khó khăn trở ngại mà vươn lên, trong cuộc đấu tranh bảo vệ Tổ quốc, con người Nhân chủ coi sự Sống Chết tựa lông hồng.

Hùng là phần Ngoại khởi, còn Dũng là con người có sức mạnh Nội khởi, biết Tự chế, biết chấp nhận Dị biệt của những người khác, cũng như Bao dung để sống Hoà với Đồng bào.

Vua Hùng là Biểu tượng cho Tinh thần Đoàn kết Dân tộc, nên thiết thân với vận mệnh của Quốc gia, Hùng vương không phải là chuyện hoàng đường! Những con cháu có là người Người Nhân chủ thì mới có khả năng quây quần nơi Góc Tổ, còn những con cháu yếu hèn khiếp nhược thì tự động lẩn tránh xa xa!

Khi Đồng bào của đất nước lìa xa Góc Tổ, họ bỏ mất Nhân Nghĩa, trở nên Bất Nhân, ăn ở với nhau Bất Nghĩa, thay vì Bao dung Tha thứ làm hoà với nhau, lại loại trừ nhau, nên gây chia rẽ, mất Đoàn kết.

Thù đồ là gì?

Thù đồ là những con đường khác nhau, do việc khi ra sống ở đời, mỗi thành phần chiếm cứ một địa phương, mỗi người chọn mỗi con đường khác, theo phương cách khác nhau

để phát triển Bản sắc riêng của mình, tuy Bản sắc khác nhau, nhưng nếu biết Đồng quy vào Gốc Tỏ, nơi Tình Đồng bào thì không bao giờ bị chia rẽ.

Đừng dùng làm bước Thù Đố.

Bản sắc thuộc bước Thù đố chỉ là Ngọn, nếu lấy cái Bản sắc Ngọn của mình làm Gốc, lại coi Bản sắc của mình hơn những người khác, thì chia Dân tộc phân ra từng mảnh: mảnh Kitô giáo, mảnh Phật giáo, Cao Đài, Hoà Hảo. . ., mảnh đảng này đảng nọ, mảnh dân miền Bắc, Trung, Nam, : mảnh người Trong nước, người Ngoài nước, mảnh: Trí thức Tàu, Tây Nga, Mỹ. . . mỗi mảnh đi mỗi phương, nên muôn vàn mãnh vụn cho là khác nhau đó sẽ lần lượt xé nát **Bọc Đồng bào của Âu Cơ Tổ mẫu** “, đó là nguồn Tình cảm (Nhân) bao la như biển Thái Bình, dạt dào tha thiết như những đợt sóng trào bất tận” , đồng thời không nhận ra “ **nguồn lý Công chính sâu rộng (Nghĩa) của Cha Lạc Long** “, trở nên phiền diện như con ngựa bị gài vào hai miếng che mắt, khi thiếu hai nguồn Tình Lý đó thì “ đánh mất nguồn Dũng lực vô tận “ nơi Quốc Tổ Hùng vương, do đó mà sinh ra vô vàn vấn nạn!

Muốn có Dũng lực như thế thì phải trau dồi Nhân Nghĩa hàng ngày mà sống Hòa với nhau, đừng có hành xử “Phái Mình mà không phải Ta“, đừng có “ Khôn Độc Đại Đàn “, đừng có “ Tham Dĩ bỏ Mâm” , đừng có “ Nhiều Sãi không ai đóng cửa Chùa “ nghĩa là đừng có ai “ **Vô cảm** “ và quên “ **Trách nhiệm Liên đới**” !. Đây là đạo lý làm người, mọi người phải trau dồi thường xuyên, chứ không là thứ luân lý đầu môi chót lưỡi!

Trong bọc Trăm con này, ai nấy đều được áp yêu, nâng niu, kể cả những đứa con hư nhất, tất cả đều được bao dung, tha thứ mà sống hoà cùng nhau, đồng thời ai ai cũng phải học hỏi cho kiến thức được viên mãn hầu hiểu rõ nhau, chấp nhận được những Dị biệt của nhau, có thể mới có khả năng đóng trọn vai trò Đồng bào yêu quý. Hai tiếng Đồng bào trân quý làm sao, vì nó có liên quan mật thiết đến vận mệnh Dân tộc, làm sao mà lấy hai tiếng Đồng hương để thay thế vào được, không phân biệt được ý nghĩa của hai chữ Đồng hương và Đồng bào là sự mất ý thức, tưởng là nhỏ nhặt nhưng gây tai họa to lớn!

Căn Bệnh Nội thương Bỏ Gốc thuộc Nội khởi, nó ẩn nơi thâm cung từng cá nhân, từng Đoàn thể, tức các thành phần khác nhau trong Dân tộc, đây là Tâm bệnh, không có phương thuốc Ngoại khởi nào chữa nổi! Đi tìm thuốc chữa ở ngoài là vọng tưởng! Không thay đổi được Bản chất thì không thể giải quyết nổi các Hiện tượng sai trái bên ngoài! Nguyên nhân là chối bỏ Gốc Tâm linh hay vô thần, cứ nhìn vào những kẻ Vô thần cạnh mình khắp nơi thì thấy rõ mồn một.

Thực ra, nan đề Đoàn kết ngày nay chúng ta đang mãi tìm chưa ra, Cha ông chúng ta đã tiên liệu từ gần 5000 năm trước? Mỗi chúng ta nên tìm hiểu cho rõ ngọn ngành ?.

C.- Bàn Gốc rồi đến Ngọn, bàn Gắn lại tới bàn Xa

I.- Nền Văn hoá có Vấn đề

Từ bao nhiêu năm nay, nhiều người quan tâm đến vấn đề « Quốc gia đại sự “tức là vấn đề của Dân tộc, thế mà hiếm hoi người bàn cận kề đến vấn đề Đoàn kết Dân tộc, họ cứ hô hào này nọ cho qua chuyện, nên chẳng đi tới đâu, họa hoằn lắm mới nghe có phong

trào Cứu nguy Dân tộc, đảng phái Dân tộc, nhưng trước sau còn Người và Dân tộc vẫn cứ bị lãng quên mà bỏ đói, từ đó chúng ta mới nhận ra mục tiêu của họ là tìm Danh Lợi cho Phe nhóm Bè phái, Tôn giáo riêng họ mà thôi!

Nếu mục đích của Phong trào, của Đảng phái là lập nên chế độ “ Dân chủ cuối “ thì chẳng cần đến Vấn đề Đoàn kết Dân tộc, còn nếu là đảng “ Dân chủ chân chính “ thì vấn đề Đoàn kết Dân tộc trở nên tối thiết.

Các nhà làm Chính trị thường tránh né vấn đề khó khăn này mà chỉ âm thầm làm tắt theo đường mòn xưa nay, họ rất khiêm nhường, họ chỉ nhắm một số ghế trong nghị trường hay vài ghế trong bộ máy chính quyền là được, nên chẳng có Quốc kế Dân sinh cho ra hồn!

Có một số Tín đồ Tôn giáo chưa ý thức được tinh thần đem Đạo lý vào Đời, hầu giúp mọi người sống hoà với nhau cùng lo việc chung, mà cứ mang nặng tinh thần “ Lấy Đạo tạo Đời ” thay vì giúp Bạn, thậm chí lại ôm chân kẻ Thù, đến khi bị bách hại mà còn chưa tỉnh giấc!

Lục Cửu Uyên đã chỉ rõ ra nguyên nhân:

Đạo Lớn bị người làm cho nó Nhỏ

(Đạo Đại hơn tự Tiểu chi)

Đạo Công người làm cho nó ra Tư

(Đạo Công hơn tự Tư chi)

Đạo Rộng người làm cho nó Hẹp

(Đạo Quảng hơn tự Hiệp chi)

Mặt khác “ **Đạo bất viễn nhân**: Đạo không xa con Người “, Đạo ở ngay trong Tâm mỗi Người, ở trong nhà ngoài ngõ, đạo ở khắp nơi, gọi là Tâm Đạo, vì Đạo ở xa là vọng tưởng.

Nhất là không nhận ra Vạn giáo Nhất lý, cứ lo tranh dành hơn thua mà quên trau dồi tinh hoa của Đạo mình mà sống hòa với nhau, đời nào Bản chất của Đạo là Hoà bình mà mình lại gây chiến tranh đấu đá, cướp bóc giết hại nhau!

Sống trong tình trạng quốc gia rối ren, không ít trí thức “ khôn lỏi “ say mê giấc ngủ “ Vô can “, họ sống tròn trịa như hòn bi không đụng chạm tới ai, để cho lúc nào cũng được yên thân.

Các nhà làm Văn hóa thì chỉ bàn về “ văn học và nghệ thuật vị nghệ thuật “, mà không hề biết tới triết lý Nhân sinh cũng như Nghệ thuật vị Nhân sinh, họ cho rằng làm như thế mới cao thượng, mới xứng danh là trí thức (vì họ mặc nhiên cho họ là tầng lớp ngời ở trên cao, trên đầu Dân tộc), họ cho chính trị là thứ thấp kém không đáng lưu tâm, nhưng họ vẫn cam chịu sự thống trị hà khắc của nhà cầm quyền độc tài!

Sau năm 1975 một số đã chạy trốn trốn chết, họ ra đi với nhiều quyết tâm, nhưng sau một thời gian hồi tỉnh, lại tấp tễnh quay về với kẻ thù “ Theo đóm ăn tàn”, rốt cuộc một số mất cả chì lẫn chài, phải mang đầu máu về nơi tỵ nạn, miệng cứ im thin thút mà ngậm đắng nuốt cay, không dám thở ra hơi! .

Nan đề không kém quan trọng là khi người Việt Nam đã bung ra khắp thế giới, họ đã học được những kiến thức khác nhau: nào Tây, nào Tàu, nào Nga, nào Mỹ. . . Khi đã thấu nhận được một số kiến thức rồi, thấy dân tộc mình quê mùa lạc hậu quá, một số thấy mình cao sang quá, bèn hăng hái làm trí thức kiểu “ anh hùng cô độc “, chỉ cho mình là đúng, là hay nhất, còn người khác là kém hơn. Trong các thứ khác nhau của Tây, Tàu,

Nga, Mỹ, Việt ... thì thứ gì của Việt cũng đều tẻ nhất, nên đành bỏ Gốc, chẳng quan tâm đến Dân tộc, đành rằng cứ bị sống triển miên trong chiến tranh nên bị tụt hậu mà sa đọa! Hễ ai nói bàn, viết lách khác mình là kích liệt đã phá, tình trạng nay đang còn tiếp tục dài dài, mà không còn lưu tâm giúp nhau tìm cách thoát ra khỏi Quốc nạn và Quốc nhục!

Nên nhớ Tây Âu là quê hương của nền Văn hoá Du mục bạo động, nơi đã sản sinh ra Chế độ Nô lệ, Đế quốc Thực dân và CS, nếu không học được tinh hoa của Tôn giáo cũng như Khoa học kỹ thuật thì chỉ ôm được cái tinh thần “ cá nhân chủ nghĩa phóng túng” và tinh thần Duy lý, những thứ này tách mỗi người ra từng xír cô đơn, vì Duy Lý “của thiên lý vạn lý, nguồn sinh sự, sự sinh “ , khi con người đã cạn nguồn Tình, thì sẽ gây tai họa cho Xã hội.

Còn đa số nhân dân thì nghèo khổ, sống trong môi trường nghèo khó và gian manh đại Bịp của chế độ CS, coi luân thường đạo lý là Lạc hậu, cứ khôn ngoan đâm đạp lên nhau tranh dành nhau mà sống: “ Khôn sống vớng Chết: Khôn là biết mánh mung lừa đảo, Vớng là ngậy thơ lương thiện “ ! Ai mà quá lương thiện thì khó sống nổi!

Các nhà cầm quyền CSVN là đại biểu chói chang của thứ văn hoá bạo tàn, nên sa đọa tận cùng!

Nên nhớ những bất công xã hội trước đây là đất màu mỡ cho mầm CSVN sinh sôi nảy nở nhưng nay cảnh “ Người hóa vợ “ lại là mồ chôn CSVN.

Quả thật chúng ta đã bỏ đời con Người Và Dân tộc quá lâu, nên gặp đại nạn!

Vậy nan đề của việc Đoàn kết Dân tộc là gì?

Phải chăng căn tính Tình Lý của con người đã bị Tham, Sân, Si bao phủ che mờ như sương, do lối sống của các thành phần Dân tộc va chạm nhau, các thành phần không còn hiểu nhau, không chấp nhận nhau, cứ thờ ơ với nhau, tuy ở Việt Nam, nhưng Hồn đã ở nơi xa bên Tây, Bên Tàu, bên Nga, bên Mỹ, . . . mỗi thành phần lạc lõng nơi phương trời xa xăm, . . . đa số coi Đồng bào như người dâng nước lã, coi chuyện ăn ở bạc ác với nhau là chuyện bình thường, đặc biệt CSVN thì Hồn đã bán đoạn cho Nga cho Tàu, coi nhân dân Việt Nam như kẻ thù, họ đội kẻ thù truyền kiếp Tàu (Các nhà cầm quyền Tàu), lên đầu mà tận hiếu tận trung. Kẻ thù của Dân tộc nghiêm nhiên là những người Bạn vàng “ môi hở răng lạnh” của riêng đảng CSVN, sờ dĩ là bạn vàng vì Kẻ Thù có công “ Chỉ đảng “ và cung cấp phương tiện cho CSVN đi cướp Cửa , giết và buôn Người cùng bán Nước!

II.- Văn hoá là gốc của mọi Nan đề

Tục ngữ có câu: “ Con người làm sao thì bao hao làm vậy” hay “ hữu ư trung tất hình ư ngoại : Nhưng gì thể hiện ra bên Ngoài là tấm gương phản chiếu đời sống Tâm tình bên trong”, cứ nhìn vào Biến cố lịch sử thì có thể nhận ra phần nào nếp sống bên trong của Dân tộc. Cứ nhìn vào hiện tượng xã hội hỗn loạn ngày nay thì biết nếp sống văn hoá suy đồi của Dân tộc! Cứ nhìn vào hành động tham tàn và cường bạo của CSVN gần thế kỷ nay thì biết tâm địa họ ra sao!

Rõ ràng nếp sống của dân Việt Nam ngày nay “ phần nào” đã là món tạp pín lù của hổ rác thế giới, có thể gọi là một thứ Văn hóa hổ lớn, thứ Văn hoá không dung dưỡng con Người và Dân tộc, thế mà đa số cứ dương dương tự đắc là văn minh tiên bộ!

Nếu Không giải quyết được nan đề Đoàn kết Dân tộc thì không mong gì đến việc cứu Dân cứu Nước để thiết lập chế độ Dân chủ .

Lạ thay các nhà làm chính trị thường chỉ nhắm vào các hiện tượng sai trái của các Cơ chế xã hội, không quan tâm đủ đến sự sa đọa của Văn hoá, vì văn hoá nói gọn là mạch sống của dân tộc, của nhiều người, mọi sự sai trái ngoài xã hội đều xuất phát từ “Ác tâm: Tham, Sân, Si “ của con người, nhất là thành phần cầm quyền, nếu chỉ sửa các sai trái nơi các hiện tượng của các cơ chế xã hội, mà còn để cho “ những người ô mấp Ác Tâm “ thực hiện các chính sách thì mọi sự có được sửa sai không ?. Cứ sửa đổi Hiến pháp mà cứ để cho CSVN lãnh đạo, phỏng nhân dân có được tự do và nó ám không? Chắc họ sẽ hứa đợi đến mấy kiếp sau!

Chúng ta không thể chỉ sửa Hiến tượng mà quên bản chất sai trái. Sự sai trái của đảng CSVN về vấn đề tiêu diệt con Người và Dân tộc thì không thể bàn thêm nữa, nhưng về phía chúng ta có nên xét lại, xem chúng ta có còn sai trái nào không? Những thành phần Vô cảm và vô trách nhiệm liên đới cũng như thành phần còn thiếu Tư cách và khả năng có thể đóng góp tích cực cho nền Dân chủ hay không? Vấn đề này cũng vô cùng quan trọng, không thể xem thường.

III.- Tình trạng Phân hóa

Không phải đến nay mới có tình trạng Phân hoá thâm, mà tình trạng đã bắt nguồn từ lâu đã hàng Thế kỷ, phần lớn là do tình trạng bị nô lệ lâu ngày, một số các nhà trí thức thay vì đồng tâm hiệp lực cùng nhau tìm cách Cứu nước để thoát hiểm, dầu cùng chung một chiến tuyến, nhưng vẫn cứ đấu đá nhau tận tình, chúng ta chẳng khác nào đàn cua bị nhốt trong giỏ, thay vì cùng nhau tìm cách thoát ra khỏi giỏ lại dùng hai càng kẹp lấy nhau ở lại trong giỏ cho đến chết!

Trong số trí thức chúng ta ngày nay, nếu có một người mới nổi lên bất cứ phương diện nào, hễ không giống mình là không được xem là bạn, họ bèn viết lách chê bai, chỉ trích, mạt sát nhau thậm tệ để hạ đòn, mà ít khi có những lời phân tích đúng sai để chấp nhận để người ta có thể thông cảm nhau mà cùng nhau sửa đổi cho tốt hơn, nên chỉ làm cho tình trạng phân hóa ngày càng sâu rộng hơn. Sao Đồng bào mà lại thù nhau kỹ quá!

Trước đây vào thời nhà Nguyễn, các vua quan thì theo tinh thần hủ lậu của Hán Nho, không biết giúp đất nước thoát ra cảnh lạc hậu, kèm theo 80 năm cai trị hà khắc của Thực dân Pháp, Dân tộc ngày càng nghèo đói và Dân trí càng thấp kém hơn, tất cả mọi cơ chế xã hội từ Thượng tầng kiến trúc đến Hạ tầng cơ sở đều hư nát.

Đáng kể có Phong trào cách mạng Đông Du của Cụ Phan Bội Châu Cụ Phan Chu Trinh , một mặt các Cụ đi tìm tinh hoa nền văn minh cũng như sự giúp đỡ của ngoại bang, mặt khác dùng Văn thơ lay tỉnh đồng bào, nhưng đồng bào vẫn còn ngủ mê như sấm, đâu có thức tỉnh được mà đồng Tâm hợp Lực mà vùng lên vực dậy. Cụ Phan Bội Châu lo việc Ngoài, còn Cụ Phan Chu Trinh coi việc lay tỉnh đồng bào bên Trong, nhưng đều không thành công, vì các thành phần Dân chúng cứ ngủ mê như sấm!

Đến năm 1945, cách mạng Mùa Thu ở miền Bắc đã dành lại được chính quyền, nhưng lần lần bị mưu gian lừa bịp của quốc tế CS khống chế, tuy vận động được sự tham gia

của quân chúng, nhưng CSVN lại bị thâm mưu của Tàu cộng lừa đảo, nên sa vào mưu đồ cướp của và giết người để tiêu diệt nhân dân Việt Nam như hiện nay.

Vì tin vào cái bẫy đại Bịp của Quốc tế Cộng sản Liên Xô và Trung cộng, CSVN ngây thơ tin vào thế giới đại đồng, chủ trương phải hy sinh Quốc gia ngày nay để xây dựng Thiên đường trần gian mai sau, nên phải phá nát từ Hạ tầng cơ sở đến Thượng tầng kiến trúc Quốc gia để làm mới lại tất cả, khi phá xong, không biết làm gì nữa, còn bị những người bạn vĩ đại tính số nợ chiến lược chiến thuật cùng phương tiện chiến tranh “ chém. giết Đồng bào “ quàng vào cổ đảng CSVN, món nợ khổng lồ không sao trả nổi, Chủ nợ bèn dùng đủ thứ bùa lú mà uy hiếp, hầu ăn cướp mọi thứ của quốc gia, khi nhận ra thì vòng Kim Cô đã bị xiết chặt vào cổ. Đây là cái làm thế kỷ của thế giới, các nước lớn Độc tài đem cái ảo tưởng thế giới đại đồng để bành trướng mà nô lệ hóa Quốc gia nghèo đói nhỏ bé, họ đâu nhận ra không có Quốc gia thì làm sao mà có Quốc tế, phá quốc gia đi thì Quốc tế còn gì?.

CS Quốc tế làm như thế để đối đáp với đường lối của Tôn giáo, Tôn giáo chuyên lo sự cứu rỗi Đời sau, quên mất sự thống khổ con người đời nay, không quan tâm đủ đến xã hội nghèo đói là môi trường đầy rẫy chứng cứ bất Công để cho CS viện lý do chống phá Tôn giáo . Sự khác nhau là Kitô giáo cho thế gian trần tục nên tránh, Phật giáo lại tránh cõi đời mộng ảo, cả hai đều chăm lo Đời sau, do Đời nay bị bỏ trống , nên CS dùng Hận thù đập phá tất cả để xây Thiên đường mù, nên đã giáng cấp con Người Và phá tan nền tảng Xã hội!

Sau Hiệp định Genève năm 1954 một thời gian, Vua Bảo Đại cứ ở nước ngoài, uỷ nhiệm cho Chí sĩ Ngô Đình Diệm về nước thành lập nền Đệ nhất Cộng hoà, một chính quyền non trẻ có tính chất Dân chủ đầu tiên được khai sinh ở miền Nam: miền Nam gồm Nam kỳ là Thuộc địa, và một phần miền Trung thuộc quyền Bảo hộ của Pháp, từ nhân sự cho đến các cơ chế xã hội cũng như Thượng tầng kiến trúc và Hạ tầng cơ sở đều hư nát.

Việc xây dựng một chế độ Dân chủ còn khó hơn việc lập quốc nữa, đáng lẽ tất cả mọi tôn giáo, mọi đảng phái, mọi thành phần trí thức khác nhau của dân tộc phải tìm ra một mẫu số chung để cùng nhau chung Lòng chung Trí, chung Sức để một mặt chống trả với sự phá hoại của thù trong là CS và các phe phái, thậm chí cả Tôn giáo, mặt khác còn phải đối phó với giặc ngoài là Tàu, Nga, Pháp. . . , trong xã hội có một người xây dựng thì có đến vài người phá, phỏng mà cứu nước đang lâm trọng bệnh!?

Đảng này, vì sự tuyên truyền lừa đảo của Quốc tế CS vô cùng tinh xảo, làm cho đa số Trí thức trên thế giới bị lừa, nên có tôn giáo bị ảnh hưởng của phong trào phản chiến của Âu Mỹ, họ đã toa rập với CSVN đánh phá, ngay đến người bạn đỡ đầu vì sách lược chung toàn cầu xoay chuyển, nên cũng cùng hợp chương, đáng lẽ phải giúp đỡ, họ quay ra loại trừ để thoát hiểm thì làm sao mà chế độ Dân Chủ non yếu đứng vững được. Đến nay mọi sự trong bóng tối đã được đem ra ánh sáng nhưng những sự sai lầm của mình vẫn chưa được nhận ra, nên đa số cứ giữ vững lập trường cố chấp, mà chưa lưu tâm đủ tìm ra lối thoát.!

Tổ tiên chúng ta đã căn dặn, đừng nên:

“ Khôn Độc Đại Đàn ”
“ Tham Địa Bỏ Mâm ”
“ Nhiều Sãi không ai đóng cửa Chùa ”

...
Mà phải:

“ Lá Lành đùm Lá Rách ”
“ Tay đứt Ruột Xót ”
“ Chị ngã Em nâng ”

...
Đó là lời khuyên cáo toàn dân về tình trạng đánh mất “ Tinh thần Liên đới trách nhiệm ” do sự “ Vô cảm ” hay nói gọn là đánh mất Hồn Nước, đó là Nhân Nghĩa : Thiếu lòng **Nhân** thì người dân không còn kính trọng, yêu thương và đùm bọc nhau (bao dung), do đó mà đánh mất đức Nghĩa là nghĩa vụ phải duy trì lối sống công bằng để duy trì Tinh thần Liên đới trách nhiệm. Đó là nền tảng Lập quốc của Dân tộc Việt. Đa số Dân Việt Nam đã quên mất vua Hùng là đấng lập quốc với châm ngôn: “ Mẹ Âu Cơ: Non **Nhân**, Cha Lạc Long: nước **Trí**, con Hùng vương : **Hùng Dũng** “. Có bỏ được cái thành kiến “ Quê mùa Lạc hậu ” với “ Văn minh Tiến bộ thiếu bản chất ” thì mới nhận ra mọi việc!

...
Thật tình nếp sống sa đoạ đã đưa Dân tộc : “ Chết đuối trong vũng nước chân trâu ” !

IV.- Đường lối giải trừ Quốc nạn của Tổ tiên Việt

Đến nay nước đã ngập đầu mà đa số chúng ta chưa nhận ra nan đề, còn Cha ông chúng ta là những Nho gia đã thấy vấn đề rành mạch tự ngàn xưa. Nên nhớ Nho là căn tính của chúng Việt, nhất là Việt Nam, còn Tàu chỉ là kẻ học mượn viết nhờ, không những thế mà còn xuyên tạc, đem tính chất bạo động vào Nho làm cho mất tính chất vương đạo , để suốt dòng lịch sử các nhà cầm quyền Tàu chuyên gây chiến tranh, cướp bóc và bành trướng!

(Vấn đề này đã được bàn nhiều nơi công trình của Kim Định cũng như của nhóm An Việt).

Nho gia đã bảo “ **Tính tương cận, tập tương viễn** . . . : Về Bản Tính thì loài người gần gũi nhau, còn theo Tập tục hay lối sống của con người ở các địa phương khác nhau thường dễ đưa tới tình trạng lìa xa nhau .

Sách Trung Dung có câu:

“ **Thiên Mệnh vị chi Tính**
Suất Tính vị chi Đạo
Tu Đạo vị chi Giáo ”

Nghĩa là : “ Tính chính là Thiên Mệnh. Tuân theo Tính là Đạo (Đạo : Đường lối về Nguồn) . Tu luyện vun tưới cái Đạo gọi là Giáo ” .

Tính con người không khác chi là mệnh lệnh của Trời, tức là Tính được phú bẩm nơi thâm cung của con Người, nên cũng là Thiên lý, mà “ Thiên lý tại Nhân Tâm ” tức là Tâm linh, tức là nguồn Sống và nguồn Sáng: Nguồn sống Kitô giáo gọi là Bác ái, Phật giáo

gọi là Từ Bi, Nho giáo gọi là Nhân ái. Nguồn Sáng là Công lý nơi Kitô giáo Trí huệ nơi Phật giáo và lý Công chính hay Trí nơi Nho giáo. Nhưng con Người cần phải được Giáo để giúp Tu Đạo hầu phục hoạt lại, bồi dưỡng lại Nhân Tính.

1.- Tính tương cận

Tuy danh xưng có khác nhau, nhưng ý nghĩa chẳng có khác, tất cả đều chỉ về lòng Yêu thương nhân loại và vạn vật trong Vũ trụ, cũng như cách hành xử công bằng với nhau ở đời. Đây là Tiềm thức cộng thông của nhân loại. Như vậy nhờ Tính Bản nhiên của con người mà mọi người gần gũi nhau. Và Vạn giáo đều là Nhất lý: Lý Thái cực của Âm Dương:

Âm là Bác ái hay Từ Bi hay Nhân ái;

Dương là Công lý hay Lý công chính (Trí) hay Trí huệ (Trí).

Khi “ đại Đạo Âm Dương hoà “ thì Vũ trụ hoà.

Nói tóm lại khi sống làm sao cho Bác ái và Công bằng được hài hòa thì mới có khả năng Tha thứ 70 lần 7,

Khi Từ Bi và Trí huệ được hành xử viên mãn thì mới có khả năng Hỷ xả được,

Khi Nhân Trí hay Tình Lý được tương tham nghĩa là được giao thoa thì mới có đức Dũng để có khả năng sống hoà với mọi người.

Tha thứ, Hỷ xả cũng chỉ là cách diễn tả khác của đức Dũng, vì khi đó mình mới có khả năng Tự chế, biết cách chấp nhận những Dị biệt của người khác mà sống Hoà với nhau. . Nên nhớ con Người mạnh nhất là con Người có Dũng lực biết kiềm chế mình không làm điều Bất Nghĩa.

Mục tiêu cuối cùng là sống Hòa với nhau.

2.- Tập tương viễn

Vì định cư ở Thái Bình Dương cũng như vùng Đông Nam Á, nên cư dân nơi đây mới có ngôn ngữ khác, tập tục khác, bản sắc khác, văn hoá khác được gọi là “Đại Đạo Âm Dương hoà “ hay Nhân Nghĩa của Nho giáo .

Cư dân ở Ấn Độ thì có ngôn ngữ, tập tục khác, nếp sống khác, đỉnh cao của Văn hoá là “Từ bi, hỷ xả của Phật giáo.

Cư dân ở Tây phương cũng vậy, có Kitô giáo là Tôn giáo siêu việt với giá trị cao quý: Bác ái, Công bằng.

Tất cả đều phát xuất từ Tiềm thức cộng thông của Nhân loại. Nếu không quy về Tiềm thức cộng thông hay Bản tính Đồng nhiên của nhân loại để nhận diện nhau, mà chỉ nhìn vào bản sắc khác nhau do môi trường sống ở địa phương khác nhau, và không tìm hiểu nhau cho rõ thì sinh ra nhiều ngộ nhận về nhiều phương diện. Đa số sự bất hoà là do nguyên nhân này.

Ngày nay là giai đoạn toàn cầu hóa, việc con người gần gũi và trao đổi với nhau được dễ dàng nên dễ thông cảm nhau hơn.

Những giá trị của các Tôn giáo trên khi đem vào Đời để phục vụ con Người, được gọi bằng tên Khác: **Nhân quyền, Tự do, Dân chủ.**

Có Bác ái thì mới biết quý trọng và yêu thương con người, nên mới cần đến **Nhân quyền** và Dân quyền. **Nhân quyền là thứ Tự do hàng Đốc**, thứ vô biên nơi nguồn Tâm linh. do

đó mà phải có Tự do Tôn giáo và Văn hoá. . . để giúp **phát triển Tư cách**. Sống trong Xã hội, người Công dân phải có **Dân quyền là thứ Tự do hàng Ngang để phát triển Khả năng**, Tự do này bị hạn chế bởi quyền Tự do của người khác. Sống trong Xã hội, nhờ có tinh thần **Công bằng** nên mọi người đều được Bình đẳng, cần phải Bao dung để chấp nhận sự khác biệt của nhau mới sống hòa với nhau được. Nhờ có Nhân quyền và Dân quyền, con người mới có Tư cách và Khả năng để làm Chủ Vận hệ mình, Gia đình mình và Đất nước mình.

Do đó mà Nhân quyền, Tự do và Dân chủ là nền tảng của Chế độ Dân chủ. Không có Bác ái, Công bằng, không có Nhân Nghĩa (Lý công chính), không có Từ bi, Trí huệ không có Lương tâm trong sáng thì không thể xây dựng chế độ Dân chủ.

Trong Cựu Ước cũng có nhắc đến vấn đề Đồng quy Thù đồ qua câu chuyện Tháp Babel: Khi nhân loại cùng nhau sống trên “ Tháp cao (yên tĩnh)” của xứ kỹ nghệ, thiết tưởng cũng tương đương với “ Non Nhân” của xứ nông nghiệp, nhờ sống gần thiên nhiên và gần nhau, dễ hiểu nhau, nên “ Tương cận”.

Khi bị phân tán ra tứ phương, sống xa nhau với nếp sống khác nhau, nên mới gây ra nạn “ Tập tương viễn”.

Sự bất hoà gây ra rối loạn là do sự dị biệt của địa phương gây ra tính kiêu ngạo, cứ cho rằng chẳng ai hơn mình, nên thay vì giúp nhau lại đấu đá nhau, nên mới bị Chúa phạt!

Có một sự thật phụ phàng là nếu nhân loại cứ xa rời nguồn Sống và nguồn Sáng tức là nguồn Tâm linh, thì sẽ trở nên Bất Nhân, hành xử với nhau Bất công gây ra Bất Hòa trong xã hội, chóng chầy gì cũng đem nhau xuống hố tự diệt vong.

D.- Kết luận

I.- Cùng nhau Canh tân để lột Xác

Chúng ta đã biết do không hiểu rõ Mình, không biết rõ Người, nên mới xa lạ với nhau, “ Việc mình thì quáng, việc người thì sáng”, mình chỉ thấy cái Ghét (Hạt bụi) trong con mắt người khác, mà chẳng thấy được cái Xà trong mắt mình, cảnh phân hoá bắt nguồn từ đây, cảnh phân hóa đã lan tràn ra trong đa số Dân tộc, nên cả Dân tộc cùng phải sửa đổi, lối “ Độc thiện kỳ thân ” không còn đủ nữa, mà cả Dân tộc phải giúp nhau trau dồi Tư cách và Khả năng. Do đó mà cần phải có một Phong trào toàn quốc, giúp mọi người phải “ Canh tân cuộc sống chính mình “ trước, đồng thời giúp mọi người cùng sửa, sửa lại căn tính của con Người:

Đối với người Kitô giáo thì phải trau dồi thêm Bác ái Và Công bằng để có khả năng Tha thứ đến 70 lần 7.

Đối với Phật tử thì phải trau dồi thêm Từ Bi, giúp mở Trí biết loại trừ “ Tham, Sân, Si “, khi đó mới có thể Hỷ xả những lỗi lầm của những người làm thương tổn nhau.

Đối với Nho giáo thì phải tu dưỡng Nhân Nghĩa, biết bao dung mọi người, ăn ở theo Chính nghĩa mới đạt nếp sống “ Dĩ hoà vi quý”.

Đối với những người Lương thì phải trau dồi Lương tâm cho trong sáng để biết cách ăn ở ” Phải Người phải Ta “ mà sống với mọi người.

Thành phần nào sống theo đường lối của mình, nhưng xin đừng bỏ Đích chung, nếu cứ tranh dành hơn thua là lạc lối.

Tất cả chỉ nhắm vào một Đích chung là “Sống Hòa với nhau “, tất cả phải sinh hoạt đồng bộ với nhau mới đạt kết quả rộng lớn..

Tuy mỗi thành phần phải củng cố lấy cái Bản sắc của riêng mình để phát triển thêm, nhưng đừng bao giờ quên cùng nhau bám chặt vào Gốc Tô Hùng vương của Dân tộc mà Kết đoàn, đó là “Mẫu Số Chung” của Dân tộc. Đây là Nội lực của Toàn dân. Xin đừng bao giờ đem Tâm tình Riêng của phe phái mà lo việc Chung!

Có hơn thua nhau là ở cách sống Hoà của thành phần mình, nhưng đừng vì thế mà tranh dành hơn thua để chiếm ưu thế, vì khi đó mình lại mắc vào cái nạn “ Khôn Độc đại Đàn “, vì “ Bò có chết thì Trâu cũng bị lột da “, cái nạn này sẽ đưa tới thảm trạng” Cả Dân tộc sẽ bị chết chìm trong vũng nước chân trâu “. Vũng nước chân trâu là cái thói cứ bám chặt vào những thứ Dị biệt nhỏ nhặt của Cá nhân, của Đoàn thể, mà quên mất Mẫu số chung của Dân tộc. . .!

Muốn lên Thiên đàng, Nát Bàn hay chốn Vĩnh hằng thì không thể không bơi qua Vũng nước chân trâu này!

Dảng CSVN muốn xuống ngựa được sống an toàn thì cần phải lột xác ngay, nếu không thì quá trễ!

II.- Cùng nhau Canh tân để Hoà giải

Cộng đồng Vatican II của Công giáo đã có Sắc lệnh về Canh tân và Hoà giải, có dõn mới con Người cho tử tế, thì mới có thể Hoà giải với nhau bằng cách Đối thoại theo lối “ chấp Kỳ lưỡng đoan: giữ cả hai đầu mối “, đây là cách giải quyết theo lối công bằng tương đối không loại trừ nhau, tuy kết quả nhiều ít khác nhau, nhưng hai bên đều thắng lợi một cách tương xứng, nhưng phải theo “ Tiêu chuẩn chung: “ Công bằng Xã hội “ tương đối, Công giáo cũng gọi là công lý xã hội.

Tuy kết quả nhiều hay ít khác nhau, nhưng chân lý không hoàn toàn thuộc về phe nào, có thể mới Giải được, có Giải mới Hoà với nhau được, đây là giải pháp lưỡng lợi (win - win solution.) nhất là hai bên đều đạt được kết quả Hoà rất to lớn và cần thiết.

Nay là giai đoạn cần theo phương hướng này để giúp Dân tộc thoát ra khỏi Quốc nạn và Quốc nhục.

Phong trào 8406 của Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền cùng phong trào Công lý Hoà bình của dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam đã biết cách đem Đạo vào Đời tích cực để giúp mỗi người chúng ta trở thành một viên gạch Hoà bình, giúp cải tạo Xã hội theo tiêu chuẩn Công lý, đồng thời xây dựng chế độ Dân chủ.

Đây là phong trào cải tạo xã hội rất nền tảng, vì nó bắt đầu từ nền tảng con Người và Dân tộc, nhưng nên đặt nặng ý thức về việc “ canh tân con Người “ và đồng thời dùng phong trào làm môi trường đào tạo lớp lãnh đạo tương lai.. Thiết tưởng nên kết hợp cả ba làm một.

Các Tôn giáo khác các phe nhóm khác cũng nên: hoặc kết hợp làm Một hay cứ giữ Bản sắc Riêng của nhóm mình, nhưng phải kết chặt nhau vào Mẫu số chung của Dân tộc để muôn người như một, để “ nhiều tay vỗ nên bộp “ giúp Phong trào không những lan tràn khắp nước mà bung ra cả thế giới nữa.

Đó mới là cách khai triển Nội lực của Dân tộc gần 5000 năm Văn hiến! Đây không phải là Lý tưởng nói cho vui mà là vấn đề thực tiễn cần được thực hiện. Thiết tưởng chẳng có cây đũa Thần nào khác.

Muốn Đoàn kết được cả dân tộc thì mọi người phải tự mình trau dồi cách sống hoà với mọi người. Đây là nhiệm vụ của Toàn dân, nên cần phải có một phong trào toàn quốc, hầu Canh Tân đời sống mỗi cá nhân cũng như nâng cao tinh thần cộng đồng mà sống hoà hợp với nhau, một Tôn giáo, một đảng phái, phe phái nào cũng không thể cản đáng nổi, nhưng có thể đóng vai trò Tiên phong, có thể tựa vào “mẫu số chung của Dân tộc” mà khởi động phong trào, giúp cho phong trào rộng khắp theo ngày tháng.

Trong phong trào phải vận dụng cho được sự tiếp tay đồng loạt của các nhà Lãnh đạo các Tôn giáo, các nhà làm Văn hoá, các nhà Trí thức, các đảng phái, các chuyên gia các ngành. . . , tất cả phải góp công xây dựng thành phần mình theo một chương trình từ thấp lên cao, có thể gọi là nền “Giáo dục đại chúng” . . . để Canh tân cuộc sống cũng như giúp toàn dân nâng cao Dân Trí và chấn hưng Dân khí.

Các nhà truyền thông mọi ngành, nhất là các trang mạng, các bloggers giúp phổ biến sâu rộng bằng mọi phương tiện sẵn có để đưa thông tin của phong trào tới mọi người mọi nhà. Tất cả nên theo một hướng chung, đồng thời cũng phát huy sáng kiến riêng của thành phần mình để làm cho cuộc canh tân được đa dạng và phong phú. Đây là những chuyện thiết thực với đời sống mọi người nên sẽ được mọi người đón nhận.

Có giải phóng mọi thành phần Dân tộc ra khỏi vòng sa đọa, nhất là những thứ “mê muội, man rợ, tối tăm” do đảng CSVN nô lệ hoá lâu ngày nhiễm vào, thì mới mong giúp người Dân làm Chủ được Đất nước, chế độ Dân chủ đặt nền từ đây.

Nên nhớ không Canh tân thì không Hoà giải được, khi không tôn trọng “Lưỡng đoan: tức là hai bên không chấp nhận nhau”, nghĩa là Cục đoan thì không thể Hoà giải mà chỉ phải Hóa giải theo Chính Nghĩa.

III.- Cùng nhau tiến lên xây dựng nền tảng chế độ Dân chủ

Trong thời đại khoa học này, làm bất cứ việc gì chúng ta cũng phải có Tổ chức chung cũng như chương trình kế hoạch để giúp phong trào phát triển lan rộng. Việc này cần đến tay của những nhà hoạt động từng ngành.

Bất cứ thành phần nào, muốn làm việc lớn đều phải có chương trình kế hoạch cụ thể từng bước: Phải có tổ chức, phải có sinh hoạt, phải có phân công trách nhiệm rõ ràng, phải có chương trình cụ thể ngắn và dài hạn, cũng như tổng kết rút kinh nghiệm từng giai đoạn, phải có kế hoạch bổ sung, tất cả phải có liên hệ cơ thể với nhau mới được.

Đây là cơ hội để giúp cho thành phần lãnh đạo giới trẻ trưởng thành, cũng là phương cách đào tạo người lãnh đạo theo cách “Thời thế tạo anh hùng” khi hoạt động trong phong trào, ai xuất sắc thì được trao cho công việc lãnh đạo.

IV.- Tóm lại

*Kẻ thù lớn nhất của con Người là Thói quen xấu, thói quen nhiễm vào phải qua thời gian lâu, nên việc sửa cho được Thói quen xấu là khó nhất, có sửa được thói xấu thì mới mong sống yên với nhau và có thể giúp nhau sống an vui ở Đời này cũng như giúp nhau giải thoát ở Đời sau. Thói xấu nhỏ đó là mọi hình thức lớn nhỏ của Lòng **Bất Nhân**, không kính trọng yêu thương mình và mọi người, do đó mà gây ra vô vàn hành động **Bất Công***

với người khác, gây ra bất Hòa khắp mặt . Nói tắt những Thói xấu đó gây nên Tính “ Vô cảm “ và thiếu “ Tinh thần Liên đới trách nhiệm “ .

Tổ tiên chúng ta đã có:

Liều Thuốc chữa bệnh “ Vô cảm “, đó là tinh thần Đồng bào, nói chi tiết ra là :

**Lá Lành đùm là Rách
Chị ngã Em nâng
Tay đứt Ruột xót
Máu chảy Ruột mềm. . .**

Liều thuốc chữa tinh thần “ Vô trách nhiệm Liên đới” là cuộc sống công bằng hai chiều:

**Phải người phải Ta
Có Đi có Lại cho toại lòng nhau
Cục đất ném Đi, hòn chì ném Lại
Ở cho Phải phải Phân phân
Cây Đa cậy Thân, Thân cậy cây Đa. . .**

Xin đừng có ai khinh thường nhưng lời ngắn gọn mộc mạc, ai cũng hiểu được này. mà bỏ ngoài tai không thèm làm, đây là Minh triết về sự sống của con Người và Dân tộc của Chết gia (Bình dân), tuy không có thiên kinh vạn quyển như Văn gia, nhưng họ có những câu dễ nhớ, dễ hiểu, họ truyền miệng cho nhau, để nhắc nhở nhau khi ở trong góc nhà xó bếp, lúc ở đầu đường xó chợ, trong mọi sinh hoạt, để giúp nhau nhìn ra lẽ Sống, để đối chiếu, để trau dồi cuộc sống hàng ngày.

...

Sở dĩ mọi vấn đề trở nên khó khăn, là vì chúng ta khinh thường cái Sây (này cái Ung), đó là những việc:

*Bỏ cái Gàn mà làm cái Xa
Bỏ Nhỏ làm To
Bỏ Dễ làm Khó
Bỏ Đơn giản làm Phức tạp
Bỏ cái Thường thường mà làm cái Phi thường
Bỏ Góc làm Ngọn. . .
Bỏ Đồi này mà chỉ lo Đồi sau
Bỏ con Người và Dân tộc mà lo Lý tưởng mông lung trên Trời cao!~
Vì :*

*Không bắt đầu từ Gàn thì làm sao tới Xa
Không làm việc Nhỏ thì làm sao có cái To
Không làm Cái Dễ thì làm sao được cái Khó
Không làm cái Đơn giản thì làm sao có được cái Phức tạp
Không làm cái Thường thường làm sao có cái Phi thường
Bỏ Góc thì làm sao có được Ngọn!
Quên Đồi này thì làm sao có Đồi sau ?
Không Mến Chúa thì làm sao Yêu Người đủ và ngược lại
Không có Lòng Nhân thì làm sao mà thực hành đức Nghĩa
Không Từ bi đủ thì làm sao mở Trí để diệt « Tham, sân, Si » mà ăn ở Công bằng.*

*Không bỏ màn vô minh « Tham, Sân, Si » thì làm sao cho Lương tâm được trong sáng.
Bỏ việc Nhà, việc Cộng đồng là việc nền tảng mà chỉ lo việc Lớn Quốc gia với mục tiêu cá nhân, bẽ phái là phá rối xã hội và phá ngay cả đời sống chính mình, gia đình mình !
Bỏ Con Người và Dân tộc thì chúng ta làm việc Quốc gia cho ai và để làm gì ?*

Nếu cứ tiếp tục làm như thế thì Kết quả vẫn là Xôi hỏng Bỏng không, tuy công việc cứ thấy dầm chằm một chỗ, nhưng thực sự là dật lùi !

Việc thì Dễ, nhưng vì làm Ngược lối như trên và muốn làm cho mau theo kiểu mì ăn liền, nên chính chúng ta làm cho việc trở nên Khó khăn ngàn trùng, nhất là Bỏ Góc Tỏ tiên nên chúng ta mắc nạn.

Khi làm Người, Tỏ tiên chúng ta không nghênh ngang trên đại lộ huy hoàng, mà ngày tháng cứ âm thầm theo con đường mòn « tiệm tiến theo Dịch lý », cái lý Tương đối của các cặp đối cực : Gần / Xa ; Nhỏ / Tỏ, Dễ / Khó; Đơn giản / Phức tạp; Thường thường / Phi thường, Góc / Ngọn. . . đó là hai mặt của đồng tiền không thể tách rời, cho nên nếu bỏ quên phía cực : Gần, Nhỏ, Dễ, Đơn giản, Thường Thường, Góc. . . thì không sao tới được cái phía cực khác : To, Khó, Phức tạp, Phi thường, Ngọn.., chúng ta cứ lẩn quẩn như « gà mắc tóc » với " Vạn sự khởi đầu nan » không thể vượt qua !

Kính mong mọi người ý thức vấn đề lớn lao và lâu dài của con Người và Dân tộc mà giúp nhau vươn lên vực dậy.

Cầu xin Ôn Trên và Hồn Thiêng Sông Núi soi sáng và độ trì cho tất cả chúng ta để tất cả chúng ta vươn lên giải thoát Quốc nạn và Quốc nhục mà sống yên vui với nhau!

(Bài được viết theo tinh thần Việt Nho và triết lý An vi của T.G. Kim Định)

Việt Nhân

